

FALUSI HOLD ALATT.

Egyszerű, buta hold alatt
egy szorongó ember halad.

A faluban végigmegyek.
Néznek az ablaküvegek.

Nézik füttyetlen ajkamat,
ajkamból régen fütty fakadt.

Bölcsőbb lettem, mint Salamon,
a bölcsék zsákja vállamon.

Hiúság s minden hiúság:
ily s más kincsekkel telt a zsák.

Eladnám zsáknyi kincsemet,
ki megneveltet engemet.

Kóborló rongyszedő zsidó:
gyűrűje; füttye csábító,

bolyongtam erdőn és dülön,
de szépen szól a füttyülöm,

gyönyörű gyűrűk: napjaim,
reményeim: smaragdjaim,

valódi gyöngyök: vágyaim,
terülj asztalkám, táljaim!

Pazaroltam e dolgokat
s kaptam bölcsesség-rongyokat.

— Hé, ki veszi meg zsákomat,
nevellen szorongásomat?

A csend vet . . . Hallgatás terem.
Minden ház titkát ismerem.

E házban hirtelen halál.
E házban egyszer bicska-bál.

E házban orgiáz a gőg
s a butasága szinte bög.

Mért néz oly vádlón ez a ház?
E házban nagy nyomor tanyáz.

Mért kacag minden ablak itt?
E házban menyasszony lakik,

merengnék rózsaszálain,
de tovább visznek lábaim.

Tán ismeritek Mécs Lacit.
Az ő házában ki lakik?

Az ő lelkében ravatal,
rajta egy halott, fiatal,

próbálta már temetni őt,
de nem jöttek halott-vívók.

az ifjúsága fekszik ott:
eltemetellen szent tilok,

betölti az egész lakást
s mert nem lehet találni mást:

hátára tornyot épített,
(Istenhez nyúló nagy hittel)

szíve (hogy Istené legyen)
harang lett a torony-hegyen.

A torony nő, az égbe nő
és ott lakik szerényen ő.

Sokszor bizony nem alhatik:
a földszinten halott lakik,

éjjelkor néha felül ő,
nála a régi füttyülő,

szépen füttyülni kezd a holt
s táncol a torony és a hold . . .

Mécs László.